

Tartalom

Őbenne, az Egyben	1
Naptár: Izsák pátriárka	2
4-es oldal: FIAT és EXODUS	
lelkigyakorlat	4
Templomunk: Ezekiel próféta	5
Riport: Élő és látható hit- interjú Emeka atyával	6
Nők Ökumenikus Világimanapja	7-8
A szentmise az ősegyház közösségeiben és a korai középkorban	9
JMJ nővérek a Szent Család Óvoda szolgálatában	10
Keresztutak, szentségimádások a Kálvária kápolnában	11
10 szép magyar kálvária	12-13-14
A Mária Magdolna Plébánián fizetendő díjak: Egyházközségi hozzájárulás	14
Beszámoló-hírek: Hívásunk az öröm- nagyböjti lelkigyakorlatunk	15-17
Gyerekszaj	17
Kicsinyeknek: Max Lucado:	
A legnemesebb	18-19
Anyakönyvi hírek	20

Őbenne, az Egyben – Nagyböjti gondolatok

A nagyböjti időszak célja és lényege a húsvéti misztérium megünneplésére való felkészülés. Egyértelműnek hangzik, mégis könnyen feledésbe tud merülni. Nem önmagáért való cél sem a böjtölés, sem a hústiltalom, sem a zenétől, mulatságoktól való tartózkodás, még a pénteki keresztút-imádságok sem önmagukért vannak. Mindez arra szolgál, hogy a megváltás misztériumát alkalmas lélekkel tudjuk ünnepelni.

Húsvét éjszakáján, a vigíliai szentmise sok különlegessége között van egy, ami kiemelkedik: a keresztség szentségének kiszolgáltatása. Központi, lényegi része húsvét éjszakájának, amikor Urunk feltámadását ünnepeljük. Amint Krisztus feltámad a halottaiból, győzedelmeskedik a halálon, és megnyitja a mennyország kapuit, úgy a keresztségben Krisztussal eltemetkezve újjászületünk az életre, a mennyország örökösei leszünk, Krisztus Testének a tagjaiként. Akkor is, ha ma a mi vidékünkön nagyon ritka a felnőttek keresztelése húsvét éjszakáján. Pedig nem példa nélküli: Franciaországból évek óta olvashatók hírek arról, hogy húsvét éjszakáján sok ezer felnőtt keresztelkedik meg – éppen a sokak által elképzelt és hangoztatott összeomlás közepette.

Húsvéthoz hozzátartozik a keresztség: Krisztussal együtt mi is feltámadunk benne. Így a nagyböjtnak is, a szent negyven napnak az egyik alapvető jelentése éppen a keresztségre való közvetlen felkészülés volt. Ma is lehetséges a meghatározott nagyböjti vasárnapokon a katekumenek kiválasztásáról és vizsgáztatásáról szóló rituális szentmisék szövegeit mondani. Ezekben a szentmisékben a hívő közösség különösképpen is imádkozik azokért, akik vállalni akarják Krisztus követését, hozzá akarnak tartozni, és meghozzák azt az egész életüket meghatározó döntést, hogy Krisztushoz tartoznak.

A szent negyven napban a katekumenek (hittanulók) önmegtagadással, bűnbánattal és imádsággal készültek a húsvéti misztériumban való részesedésre, a keresztség beavatására, mely a keresztség, bérmálás és az Eucharisztia szentségét foglalja magában. Emellett a hívő közösség is, saját keresztelésére emlékezve és a katekumenekkel közösséget vállalva, önmegtagadással, böjttel, bűnbánattal és jócselekedetekkel készült húsvét ünnepére.

A nagyböjti időszaknak a keresztség szentségére való felkészítő jellege a vasárnapok szentírási olvasmányjaiban is fellelhető. A szentmise olvasmányai hároméves ciklust követnek, de vannak kiemelt napok, amikor mindig ugyanazokat a szentírási szakaszokat olvassuk. Nagyböjt első vasárnapján mindig Jézus pusztai megkísértésének történetét. A Szentlélek indítására negyven napra kivo-

nult Jézus a pusztába, hogy megkísértse a sátán, és hogy Jézus győzedelmeskedjen a kísértések felett. Magára vállalta a mi kísértéseinket, hogy mi is le tudjuk győzni azokat. Őbenne, az Ő Testének tagjaiként. Jézus 40 napot böjtölt a pusztában – mint ahogy a választott nép 40 évig vándorolt a pusztában, ahogy Mózes 40 napot töltött a Hegyen, mielőtt a törvényt megkapta Istentől; mint ahogyan Illés próféta 40 napot vándorolt a Kármeltől a Hórebig, ahol felismerte Isten jelenlétét a csendes szellőben.

Nagyböjt második vasárnapján pedig mindig Urunk Színeváltozása az evangélium. Nagy Szent Leó pápa szavaival, isteni dicsőségének megmutatása által akarta az Úr megkímélni a kiválasztott tanítványokat attól, hogy a Golgota és a kereszt botránja gyökeret verjen majd a szívükben. Reményt is ad ezzel Jézus, hogy nekünk is részünk lesz majd az Ő dicsőségében, az Ő Testének tagjaiként, a keresztség kegyelmének teljessé válása által. És a hegyen Mózesrel és Illéssel beszélget az Úr a kereszthaláláról, melyet Jeruzsálemben kell elszenvednie – tanúságot tesznek a törvény és a próféták is Jézus mellett.

Nagyböjt harmadik vasárnapján idén a samariai asszony történetét hallottuk, akinek a hitére szomjazott Jézus, és akinek a szívében felkeltette az Isten iránti szeretet vágyát. Jézus mintegy keresztségi felkészítőt tart: először inni kér a samariai asszonytól, aki megdöbbenésében odafigyel Jézusra, visszakérdez, beszélgetni kezd vele. Jézus pedig olyan élő vizet ígér neki, mely után nem szomjazik meg: a Szentlelket.

Nagyböjt negyedik vasárnapján idén a vakon született meggyógyításának a történetét olvassuk – aki gyógyulása után közvetlenül sokat szenvedett a farizeusoktól, de tanú-

ságot tudott tenni Jézusról, aki megadta neki, amiye mindig hiányzott: a látását. Mintegy jelként: a keresztség által gyógyítja a lelki vakságot, megmutatja Isten igaz szépségét.

Nagyböjt ötödik vasárnapján pedig Lázár feltámasztását olvassuk: Jézus a feltámadás és az élet, és aki benne hisz, nem hal meg örökre, hanem elnyeri az életet.

Isten magára vette a mi emberi természetünket – és a pusztában győzött a kísértéseken, hogy benne mi is le tudjuk győzni a kísértőt. A Tábor-hegyen megmutatta isteni dicsőségét, melyen mindannyiunknak reményt ad, hogy a keresztnél és bármiféle szenvedésnél Isten szeretete végtelemül hatalmasabb. Jákob kútjánál ülve mindannyiunk szívében felkelti a vágyat a Szentlélek élő vize után, amikor a hitünkre szomjazik. A vakon születettel együtt nekünk is meg tudja adni, hogy a bűn sötétségéből az élet világosságára menjünk, és Jézust követve, Róla tanúságot téve meglásuk Isten igaz szépségét. Lázár feltámasztásának tanúiként pedig megbizonyosodhatunk, hogy Jézus a feltámadás és az élet, és aki benne hisz, annak örök élete van.

Mindezt ígéri a keresztség szentsége, melyben Isten gyermekeivé lettünk, és mégis: a keresztség által kapott kegyelemben növekednünk kell. Jézus nemcsak egyszer szomjazott a hitünkre, hanem mindig és egyre jobban. Nemcsak egyszer akarta megmutatni Isten szépségét, hanem mindig, hogy újra és újra gyönyörködni akarjunk benne. Egyszer s mindenkorra legyőzte a kísértőt, hogy mindig ki tudjunk tartani Mellette. Hogy Őbenne, az Egyben mi is egyre jobban egygő legyünk.

Rác Ágoston
káplán

Naptár

Izsák pátriárka – március 25

Március 25-én – Urunk megtestesülésének főünnep mellett szerényen megbújva – az egyház „Szent Izsákról”, azaz Izsák pátriárkáról is megemlékezik.

A Teremtés könyvének 22. fejezete drámai elbeszélés arról, hogy Ábrahám, Isten választottja kész feláldozni az Úrnak fiát, akit idős korára Istentől kapott az ígérettel együtt, hogy utódai által nyer áldást az emberiség. Ez a történet az Istenbe vetett feltétlen bizalom, az engedelmesség és hit példája, amelyet az Újszövetség többször is kiemel.

Isten próbára tette Ábrahám hitét, Ábrahám szó nélkül engedelmeskedett, így bizonyítva Isten iránti feltétlen bizalmát és hűségét. Isten megakadályozta a fiú megölését, és helyettesítő áldozatként egy koszt küldött.

Izsák ezzel Krisztus legjelentősebb előképévé lett: Ő az egyetlen, „szeretett fiú”, ahogy Isten nevezi Jézust, akit az atya kész volt feláldozni. Izsák maga vitte a hátán az áldozati fát a hegyre, ahogy később Jézus vitte a saját kereszttjét a Golgotára. Izsák nem lázadt fel apja ellen, hanem hagyta magát megkötözni. Ez Jézus szelídségét és az Atya akaratának való teljes engedelmisségét vetíti előre. Bár Izsák nem halt meg, a Zsidókhöz írt levél szerint Ábrahám hite által – amely szerint Isten a halottat is képes feltámasztani – visszakapta őt a halálból. (Zsid 22,19) Ő pedig tovább viszi az ígéretet és az áldást egészen a megváltó Krisztusig.

A jelenet, amely a véres áldozatra kész ösátyát és fiát, valamint az áldozatot megakadályozó angyalt ábrázolja, a történelem egyik legkedveltebb bibliai ábrázolása. Legko-

1. Ábrahám áldozata-jelenet egy mintakönyvben

rábbi ismert példája a szíriai Dura-Europosz 3. század közepén épült zsinagógájának falán, a tórafülke fölött látható, de megtalálható a római Szent Péter- és Marcellinus-katakomba falfestményei között is. Ezekon a képeken Izsákot gyakran imádkozó testhelyzetben vagy az oltár mellett térdelve ábrázolták.

2. Rececsipke Ábrahám áldozata-jelenettel

A magyar népművészetben viszonylag ritka az emberábrázolás, különösen a vallásos tárgyú. Ez a történet azonban – többszörös áttételekkel – még ide is utat talált. A textíliákon lévő, részletgazdag és legtöbbször tanító célzatú képek a 16. századi damasztzöveteken jelennek meg legkorábban. Innen kerülnek, persze egyszerűsített formában a recsecsipké-

3. Ábrahám áldozata, hímzett párnavég 19. sz. első fele

re, amelyek az oltárterítőkön kívül hamarosan megjelennek a díszes lepedővegeken, terítőkön is. A 17. századi főúri leltárakban felsorolt textíliákon Ábrahám áldozata a leggyakrabban előforduló bibliai témájú emberábrázolás. Innen pedig már csak egy kis lépés hiányzik a népi párnavégek hímzéséig, amelyeket a 19. századi gyűjtők találtak meg és vittek be a múzeumokba. Ezek a népi textilek nem vallási, hanem elsősorban díszítő, reprezentációs céllal készültek. Eredeti jelentésük megkopott, a minta sokszor a felismerhetetlenségig átalakult: Ábrahám már nem a fia haját fogja, mindkettőjük fején virágszerű ornamentika látható, feje fölé emelt kés faággá alakult, a Morija-hegyet négyszögletes szikla, a kost őzek, szarvasok jelzik, az Ábrahám kezét lefogó angyal is térkitöltő díszítménnyé változott. Mégis gondolkodjunk el kicsit a történeten és annak életünkre gyakorolt hatásain, és ne engedjük, hogy ezek a gondolatok a textilképekhez hasonlóan kiüresedjenek, elromoljanak.

Marx Mari

4. Párnavég hímzett mintájának rajza Hadikfalváról.
Közli Lőrinc Aladárné:

Tolna megyei székely szőttesek és hímzések. NPI. 1975.

FIAT és EXODUS 90 lelkigyakorlat

Január eleje óta részt veszek a FIAT90 lelkigyakorlatban, amely komoly böjti fegyelmet vár el tőlem. Számomra azonban elsősorban a közösség a meghatározó: példaértékű a csoport kitartása és ragaszkodása a hitéhez, ami újra és újra megerősít. Emellett abban segít, hogy tudatosabban éljem a mindennapokat, és a Jóistennel való kapcsolatot ne csak „beszuszakoljam” a napomba, hanem valóban köré szervezzem.

Az, hogy figyelek a napirendre, az imára, az étkezésre és a mozgásra, egyfajta belső egyensúlyt ad. Ez a rendezettség, habár csetlésekkel-botlásokkal tarkított, mégis felszabadít: több időm és energiám marad, és sokkal nyitottabban tudok jelen lenni a Jóisten számára.

Hári Anna

A FIAT90 lelkigyakorlat résztvevőjeként az én böjtöm már január eleje óta tart. Számomra a legédesebb gyümölcse, hogy megtaláltam a napomban az imaidőt. A rendszeres és hosszabb, Istennel eltöltött idő pedig motorja tud lenni az életem minden területének, segít átvészelni a napi nehézségeket. A böjti lemondásaimban is megtapasztalom Isten erejét, hiszen csak a magam erejéből képtelen lennék kitartani. Megkapom a kegyelmet, hogy vállalásaimnak megfelelően alakítsam az életem. Isten kézzel foghatóan áll a döntéseim mellé, így rossz szokásokat tudok letenni, és kitartani ott is, ahol már olyan sokszor elbuktam. Bizonyosságot kaptam arról, ha Isten segítségét kérem, megkapom az erőt ahhoz is, amire magamtól nem lennék képes. Szeretnék az idei böjt gyümölcseiből minél többet átmenteni a későbbi mindennapokba.

Mikolásné Horváth Anita

Az Exodus 90 időszaka számomra nem csupán egy lelkigyakorlat volt, hanem mély, átalakító út, amely új alapokra helyezte a mindennapjaimat és a hitemhez való viszonyomat. A napjaim sokkal rendezettebbé váltak: a reggeli olvasmányok és az azokat követő elmélkedések stabil keretet adtak, és segítettek szembenézni saját hitbeli gyengeségeimmel és erősségeimmel. Bár nem mindig sikerült minden fegyelmet száz százalékosan megtartanom, mégis éreztem, hogy Istenbe vetett bizalmam napról napra erősödik, és vele együtt a közös akaratom is formálódik. Ezzel együtt lelkem, hitem is mélyült. Az Exodus során bátrabb lettem a hitem felvállalásában. Ma már nyitottabban beszélek róla mások előtt, és úgy érzem, ez az önbizalmamra is pozitív hatással van. A hétköznapiakban is észreveszem, hogy erősebb lettem a kísértésekkel szemben, és az emberek figyelmé is gyakran megakad azon, hogy az életemben láthatóan jelen van a hit: az étkezési szokásaimon, a beszédemen, a társalgásaim során. Hatalmas ajándék volt számomra a közösség megtartó ereje. A heti találkozók, a testvérek támogatása, a kölcsönös bizalom és bátorítás sok erőt adott. Különösen sokat jelentenek a kötél-társammal folytatott mindennapi beszélgetések. Őszintén oszthatjuk meg egymással, hogy hol tartunk, mi érintett meg bennünket, vagy éppen miben küzdünk. Sokszor már pusztán a megosztás is könnyebbé tette a terheket. A bennem végbement változást a környezetem is észrevette. A családom, barátaim, ismerőseim visszatükrözik, hogy erősebb, kiegyensúlyozottabb lettem. A családi kapcsolataink is mélyültek, nyitottabbá váltunk egymás felé. Az, hogy a hitemben és az elhatározásomban megerősödtem, más területeken is segít – például a sportban. Amikor nehéz pillanatok jönnek, jó Istenbe kapaszkodni, és megtapasztalni a vele való kapcsolat békéjét és erejét. Ebben az időszakban a zene is fontos társammá vált. Segít elcsendesedni, lecsillapítani a gondolatokat, és ráhangolódni Isten jelenlétére. Egyre jobban tudom szemlélni a világ szépségeit, Isten teremtésének csodáit, és a tavasz közeledtével különösen is hálás vagyok ezért. Összességében az Exodus 90 lelki és testi értelemben is felszabadított. Erősebb, szabadabb és tisztább lett a lelkem, és már nem érzem úgy, hogy a világ zaja lehúzna vagy elnyomna. Megtapasztaltam, hogy Isten ereje valóban át tudja formálni az embert — ha hagyjuk magunkat vezetni. Hálás vagyok ezért az útért, és azért, hogy Isten ilyen módon is munkálkodott bennem.

Nemes Krisztián

Számomra a nagyböjt lelki megújulásomat teszi lehetővé. Az ima, az aszkézis erőt ad, hogy jobban figyelhessek belső gondolataimra, erősítsem Istennel való kapcsolatomat. Lemondani sok, eddig rutinná vált felesleges világi dologról rengeteg szabadidőt adott, melyet családomra, barátaimra tudok fordítani. Az Exodus testvérisége pedig, olyan támogatást ad, amit egyébként a hétköznapiakban nem kapunk meg. Hálás vagyok mindenkinek és mindenért, amit kapok! Nagyböjtben kitartani nem könnyű, de aki állhatatos, meglesz a jutalma!

dr. Schiller Róbert

Templomunk

Ezekiel próféta

Ezekiel a Kr. e. 6.században élt próféta, a négy „nagy” egyike. (Ez a megnevezés és a próféták csoportba osztása Szent Ágostontól származik a 4. századból az általuk írt prófétai könyvek terjedelme alapján.) Életét és személyes körülményeit a könyvében szereplő adatok alapján nagy vonalakban ismerhetjük meg. Papi családból származott, ő maga is pap volt. A számítások szerint Kr.e. 622-571 között élt. Babilonban tevékenykedett a fogságba hurcolt izraeliták között. Az első deportálás II. Nebukadnezár (népszerűbb görög-latin néven Nabukodonozor) 598-97-es hadjárata során történt, amikor Jeruzsálem vezető rétegét a királlyal együtt Babilonba hurcolták. Velük került fogságba Ezekiel is a birodalom fővárosának közelébe, ahol a zsidók együtt telepedhettek le, és kapcsolatban lehettek a Júdeában maradottakkal.

A fogságban élők meggyőződése szerint atyáik vétke sodorta őket megalázó helyzetükbe, amelyet átmenetinek tartottak. A bizakodás Jeruzsálem és a salamoni első templom pusztulását (Kr.e. 586) követően kétségbeesésbe váltott, hiszen az ország birodalomhoz csatolásával megszűnt Júda önállósága és nemzeti léte.

Ezekiel Nippur közelében, a Kebár folyó mellett lakott, itt kapta meghívását egy látomásban a nehéz prófétai szolgálatra, s 593-tól csaknem 25 éven át tevékenykedett sors társai között. Az első időben főként Jahve ítéletét közvetíti rádöbbenve honfitársait arra, hogy a fogság Jahve jogos büntetése nemcsak az atyák, hanem saját személyes bűneik miatt is. Jeruzsálem pusztulása után azonban inkább az üd-

Ezekiel próféta a templom barokk freskóján
(fotó: Eke István)

vösség ígérétevel reményt és vigasztalást nyújtott a fogságban lévőeknek. Igazi megtérésre, hitre, reménységre próbálta nevelni őket. A könyv utolsó fejezeteit pedig az eljövendő új templomnak és a benne folyó kultusznak szenteli, beteljesedni látva Jahve és népe megújult kapcsolatát.

Ezekiel próféta sírjának tudományosan igazolt helyéről nem áll rendelkezésre megdönthetetlen régészeti bizonyíték, de létezik egy évezredes hagyomány, amely egy konkrét helyszínhez köti a nyughelyét. A mai Dél-Irak területén, a Babilon közelében fekvő Al-Kifl városában található síremléket mind a zsidó, mind az iszlám hagyomány szent helynek tartja, a zsidó közösségek évszázadokon át zarándokoltak ide.

Ezekiel próféta könyve számos – művészetben és popkultúrában is megjelenő – szürreális látomást ír le. A három legismertebb közül az első a meghívása, amelyben a „négy élőlény”, az angyal, az oroszlán, a tulok/bika és a sas később a négy evangélista szimbóluma lett. Ugyanitt található az egymásba illeszkedő tüzes kerek megjelenítése, mely a próféta attribútuma lett.

A másik gyakran megfestett látomás a száraz csontok megelevenedése: Isten egy völgybe vitte a prófétát, amely tele volt emberi csontokkal. Isten parancsára a csontok összeálltak, inak és hús nőttek rájuk, majd lélek szállt beléjük, és hatalmas sereggé váltak. Ez a remény szimbóluma: Izrael népe, bár „halottnak” érzi magát a fogságban, újjá fog születni.

A harmadik látomásban a próféta részletes tervrajzot kapott egy jövőbeli, hatalmas templomról. Küszöbje alól forrás fakadt, amely folyóvá duzzadt, és még a Holt-tenger vizét is meggyógyította, édesvízzé tette. Ez a spirituális megújulást és a bőséget jelképezte.

Templomunk Ezekiel-freskója a hajó 2. boltszakaszának délnyugati „csegeyén” (az oszlopra támaszkodó háromszögű felület) látható, Jeremiás prófétával szemközt. A felhőn térdeplő, hosszú szakállú próféta drapéria-szerű sárga ruhában és piros köpenyben látható, fején rojtos kendővel. Kezében pergamenlapot tart, rajta a fent említett, elhívás-jelenetből származó tüzes kerek, amelyek a látomásban Isten mozgó trónusát jelképezik. A lapon az Ezechiel 1.C 18. V felirat látható, amely a leírás ige helyét, a könyv 1. fejezetének 18. és azt követő verseit tartalmazza.

Riport

Élő és látható hit – interjú Emeka atyával

Kedves Ünnepi Harangszó Olvasók és a Mária Magdolna Plébánia Szeretett Közössége!
Mélyen hálás vagyok a meleg fogadtatásotokért. Amikor januárban megérkeztem, nagyon messzről jöttem – egy másik kultúrából, nyelvből és éghajlatból. Mégis a kedvességetek által kezdtem nem idegennek, hanem testvérnek érezni magam közöttetek. Ezért őszintén hálát adok Istennek

Hol született? Mesélj a családról!

Nigériában születtem egy keresztény családban, ahol a hit a mindennapi élet része. Az imádság meghatározta a reggeleinket és az estéinket. A szüleim nemcsak szavakkal tanítottak bennünket a hitre, hanem áldozatvállalással, kitartással és az Istentől való bizalommal még a nehéz pillanatokban is. Láttam, ahogyan Istenre hagyatkoztak, hitük mélyebben formálta a szívemet, mint akkoriban megértettem.

Hogyan ismerted meg Istent és a Katolikus Egyházat?

Istennel először a családomon és a plébániai közösségemen keresztül találkoztam. Fiatal ministránként vonzott az Eucharisztia misztériuma. Idővel a hit személyessé vált számomra.

Észak-Nigériában, filozófiai tanulmányaim idején, egy olyan régióban éltem, ahol mindennaposak voltak a keresztények elleni fegyveres támadások. Ebben a fenyegetettségben, bizonytalanságban élve kénytelen voltam mélyebb kérdéseket feltenni az életről, a szenvedésről és Isten jelenlétéről. Ezekben a pillanatokban fedeztem fel, hogy a hit nem csupán hagyomány – hanem kapcsolat. Isten nemcsak a békében van jelen, hanem a bizonytalanságban is.

Mit jelent hívőként élni Nigériában?

Nigériában a hit élő és látható. Énekel, örvendezik és kitart. Hívőként élni azt jelenti, hogy konkrét módon Istenre támaszkodunk. Amikor nehézségek vannak, még intenzívebben imádkozunk. Amikor félelem van, még hűségesebben gyűlünk össze. A hit nem magánügy; közösségi és bátor.

Mikor döntöttél a papi hivatás mellett?

A hivatásom nem hirtelen döntés volt, hanem fokozatos meghívás. Filozófiai képzésem éve alatt, különösen amikor gyakoribbá vált a keresztények elleni agresszió, elkezdtem

feltenni magamnak a kérdést: ha az élet törekeny, mi az, amiért érdemes odaadni?

Az imádságban találtam meg a tisztánlátást. Az a vágy, hogy Istent és az Ő népét szolgáljam, egyre erősebb lett. Még akkor is, amikor az üldözések miatt el kellett hagynom az országot, és Magyarországon folytattam a képzésemet, a hívás megmaradt. Megértettem, hogy a hivatás nem a kényelemről, hanem a hűségről szól.

Hogyan alkalmazkodtál a magyarországi élethez?

Magyarországra érkezni nagy változás volt. A nyelv kihívást jelent, és a családomtól távol lenni néha fájdalmas. Mégis ezt az utat Isten gondviselésének részeként látom.

Örömet ad számomra az a kedvesség, amelyet a lelkeségtől, az iskolai közösségtől és azoktól kaptam, akik türelmesen segítenek a nyelv tanulásában. Mindenekelőtt az Eucharisziában találok vigaszt. Akár Nigériában, akár Magyarországon vagyok, Krisztus ugyanaz. Előtte otthon érzem magam.

Hitem forrása Jézus Krisztus – különösen az Eucharisziában, a Szentírásban és a mindennapi imádságban. Amikor minden idegennek tűnik, Ő állandó marad.

Mit jelent számodra a reverenda átvétele?

Március 15-én, Dr. Székely János püspök jelenlétében hivatalosan is megkaptam a reverendát.

Számomra ez nem csupán egy ruhadarab. Annak a jele, hogy teljesen Krisztushoz és az Ő Egyházához tartozom. Mélyebb elköteleződést, felelősséget és szolgálatot jelent. Hálával és alázattal fogadom, tudva, hogy arra hív, hogy nagylelkűbben szeressek és hűségesebben szolgáljak.

Mit tanulhatnának az európai hívők a nigériai húsvétból?

Nigériában a húsvét mélyen átélt tapasztalat. Emlékszem

egy húsvétra, amelyet régióinkban az üldözések idején ünnepeztünk. Félelem és bizonytalanság volt, mégis a húsvéti vigília éjszakáján tele volt a templom. Az emberek gyertyákkal és reménnyel érkeztek.

Amikor a pap kihirdette: „Krisztus feltámadt!”, az egész templom énekben, tapsban, sőt könnyekben tört ki. Nem azért, mert az élet könnyű volt, hanem mert valóban hittük, hogy a szenvedésnek nincs utolsó szava.

Sok nigériai keresztény számára a feltámadás nem elvont gondolat. Megélt valóság. Remény a nehézségek közepette. Öröm, amely a kereszt után érkezik.

Talán mindannyian ezt fedezhetjük fel újra: a húsvét akkor a legerőteljesebb, amikor valóban ott állunk a kereszt lábánál. A feltámadás győzelem – nem a szenvedés hiányában, hanem azon keresztül.

Krisztus feltámadt – és mivel feltámadt, a félelemnek nincs utolsó szava!

Kedves Emeka atya! Isten áldjon Téged és egész népedet!
Köszönöm a válaszokat!

Háriné Mile Mónika

Nők Ökumenikus Világimanapja

Idén március 6-án tartották a Nők Ökumenikus Világimanapját. Az imanap hagyománya a 19. század végéig nyúlik vissza. Eleinte keresztény amerikai nők imádkoztak ezen a napon békéért, a világ gyermekeinek jólétéért és az emberek közti egyenlőségért. 1920 óta az imanap hivatalos időpontja minden évben március első péntekje.

Ehhez az ökumenikus nők által szervezett keresztény mozgalomhoz 1985 óta Magyarországon is számos gyülekezet csatlakozott. A résztvevők célja az ima és a cselekvés összekapcsolása.

Az idei évben Nigéria volt a imanap fókuszában. Innen hallhattunk megrendítő történeteket, életrajzokat, imákat.

Az Open Doors szervezet jelentése szerint Nigériában 106.608.000 keresztény él, ami az ország teljes népességének 46,5 százalékát teszi ki. Ezek a számok megegyeznek a CIA factbookban szereplő adatokkal, amelyek szerint Nigéria vallási összetétele a következő: 53,5 százalék muszlim, 10,6 százalék római katolikus, 35,3 százalék egyéb keresztény, 0,6 százalék pedig más vallású (2018-as becslés).

A Száhel-övezet többi országához hasonlóan Nigériának is szembe kell néznie a szélsőséges iszlamista csoportok tevékenységével, amelyek rendszerint ellenséges magatartást tanúsítanak a muszlim világban élő keresztényekkel szemben. A keresztények üldözése extrém formákat ölthet, például kényszerházasságok, keresztény falvak elleni öngyilkos merényletek és papok elrablása. A nigériai keresztényeket brutálisan támadják az iszlamista milítánsok, például a fulani harcosok, a Boko Haram és az

„Iszlám Állam Nyugat-Afrikai Tartománya” elnevezésű milícia (ISWAP).

Különösen a Nigéria északi részén élő keresztények vannak kitéve a folyamatos veszélynek és erőszaknak, főleg azokban az államokban, ahol a saria törvényeket alkalmazzák és a keresztények csak másodrendű állampolgárok. Sok keresztényt, főleg férfit gyilkolnak meg, míg a nőket gyakran elrabolják és szexuálisan bántalmazzák. Az ország központi kormánya azonban nem rendelkezik a hatalomgyakorlás eszközeivel az északi régiók felett, ahol ezek a milíciák működnek. Az Open Doors dokumentációja szerint 2024-ben 4118 keresztényt öltek meg és 3300 keresztényt raboltak el Nigériában, míg 2025-ben 3100 keresztényt öltek meg és 2830-at raboltak el. Emellett több száz keresztény nő ellen követtek el szexuális erőszakot. Ezek a számok a világon a legmagasabbak közé tartoznak, és az elmúlt öt évben változatlanok maradtak.

Városunkban az imaalkalomra a Zalaegerszegi Evangélikus Egyházközség közösségi termében került sor, az alábbi beszámolót Hodánics Bíró Tünde református lelkész asszonytól olvashatjuk:

„Március 6-án a Nők Ökumenikus Világimanapján, különös módon hallgattuk evangélikus, római katolikus és református testvérek Jézus hívását: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.” (Mt 11,28–30)

Figyelmünket ezen az estén Nigéria felé fordítottuk. Egy hatalmas, soknemzetiségű, vallásilag is megosztott ország felé, ahol a keresztyén testvéreink – különösen az asszonyok és gyermekek – sokszor egészen másfajta terheket hordoznak, mint mi. Ott nemcsak „tavaszi fáradtság” van. Ott a mindennapi bizonytalanság, az erőszak, a szegénység, a vallási konfliktusok, az emberrablások valóságos igát tesznek az emberek nyakába.

És mégis: ezek a nők hívtak bennünket imádságra. Nem panaszkodni, hanem imádkozni. Nem kétségbeesni, hanem Krisztushoz menni.

Így lehettünk ezen estén együtt Emeka atyával, aki Nigériából származik és jelenleg a Mindszenty József római katolikus gimnáziumban él Zalaegerszegen. Nyelvet tanul, és ismerkedik a magyar kultúrával. Későbbi tervei között szerepel, hogy teológiai tanulmányait Magyarországon fejezi be. Különleges élmény volt mindannyiunk számára, amikor a liturgiás füzetben található kezdő éneket igbo nyelven elénekelték nekünk. A liturgiában az evangélikus asszonyok vettek részt Zsugyel-Klenovics Katalin lelkész asszony vezetésével. Az igehirdetést Hodánics-Bíró Tünde református

lelkész végezte. Igehirdetésében rámutatott, hogy a mai teljesítményközpontú világban, ahol minden arról szól, mit tudok letenni az asztalra, ezzel szemben Jézushoz úgy mehetünk, ahogy vagyunk. Fáradtan, a kérdéseinkkel, sebzett, kétségeinkkel. Sokat tanulhattunk a nigériai asszonyok hitéből, bizonyágtételeiből. Az országot Emeka atya mutatta be, saját fényképeivel és történeteivel tarkítva az estét, amit Dr. Bérces Edit fordított le nekünk.

Az alkalom végén néhány nigériai ételt és édességet is megkóstolhattunk a szorgos asszonyok jóvoltából. Aki pedig szeretett volna, egy közös képet készíthetett Emeka atyával.”

Marx Mari

A szentmise az ősegyház közösségeiben és a korai középkorban

Az apostolok korában ünnepelt szentmiséről csak az Újszövetség könyveiben találhatunk utalásokat. Az utolsó vacsora leírásában Jézusnak a lábmosással végzett tisztító szertartásáról (Jn 13, 2-11), a Máténál és Lukácsnál olvasható szavakról a kehely és a kenyér kézbe vételekor (Mt 26,26-28 ill. Lk 22,17-20), amelyet Lukács evangélista kiegészít az „Ezt tegyétek” paranccsal is, valamint János beszámolója Jézus vacsora után elmondott főpapi imájáról (Jn 17,1-25). Ezenkívül csak az Apostolok cselekedeteiben és Pál leveleiben olvasható egy-egy elejtett szó, amelyekből arra lehet következtetni, hogy a kenyértörés rövid szertartása hosszabb tanítással (a tanítványok elbeszéléseivel, levelek felolvasásával), dicsőítésekkel (zsoltárok, himnuszok, szent énekek) és a Szentlélekkel átitatott karizmatikus imákkal egészültek ki, valamint ekkor történt a „szentek számára” történő adománygyűjtés is (1Kor 16,2). Ma is ezekből az elemekből áll össze a szentmise. Pál leveleiben szó esik még a nyilvános hitvallásról és a békecsókról-békeköszöntésről is, arról azonban nem, hogy ezek a szentmisével kapcsolatban történtek-e.

Az eucharisztia ünneplése általában hosszú tanítással volt körítve. Pál apostol Troászban már éjfélig beszélt, amikor egy Eutichusz nevű ifjú, akit az ablakban ülve mélyen elnyomott az álom, kiesett a harmadik emeletről és meghalt. Pál átölelve magához térítette, majd felment a terembe, megtörte a kenyeret és még virradatig beszélt. (ApCsel 20,7-12)

A legrégebbi irat, mely bennünket az őskeresztény liturgiáról tájékoztat, valószínűleg a 2. sz. elején, Szíriában keletkezett. A Didaché, a tizenkét apostol tanítása címével ellentétben inkább a szentségek kiszolgáltatásának szertartásait és a közösségi élet szabályait rögzíti. Az Eucharisziát a Lukács-evangélium szerinti sorrendben, a kehely, majd a kenyér fölött mondott hálaadó imával ünnepli. Az itt leírt szövegekben nem nehéz felismerni a mai szentmise felajánló imáját, amely pedig a zsidóknak az étkezések előtt/után mondott hálaadásán alapul. „Mindenható Uralkodónk, ki mindent nevedért teremtettél, ételt és italt adtál az embereknek, hogy élvezzék, nekünk pedig lélek szerinti ételt és italt adtál és örök életet Szolgád által!” Ma is vitatott kérdés, hogy ezek az imák miseimák, áldozási imák vagy pusztán asztali áldások voltak-e. De megjelenik a kenyértörés után mondott imában a mai eucharisztikus kánon megemlékezés-szövege is: „Emlékezzél meg, Uram egyházaadról, hogy szabadítsd meg őt minden gonosztól, tedd tökéletessé szeretetedben és gyűjtsd össze a négy szél irányából megszenteltet országodba, amit neki készítettél!” (Vanyó László fordításai)

Részletesen kidolgozott liturgiája nem volt az őskeresztény gyülekezeteknek, a szertartást az Apostolok cselekedeteiben felsorolt részek: a tanítás, a kenyértörés és az az imák jelentették (ApCsel 2, 42), az imákat a Szentlélek su-

gallatára, sokszor „nyelveken” mondott karizmatikus megnyilvánulások helyettesítették vagy kísérték. Pál apostol a korintusiakhoz írt 1. levelének 14. fejezetében részletesen írt a lelki adományokról és azok szerepéről, amelyek nyilván az istentiszteletek kapcsán zajlottak.

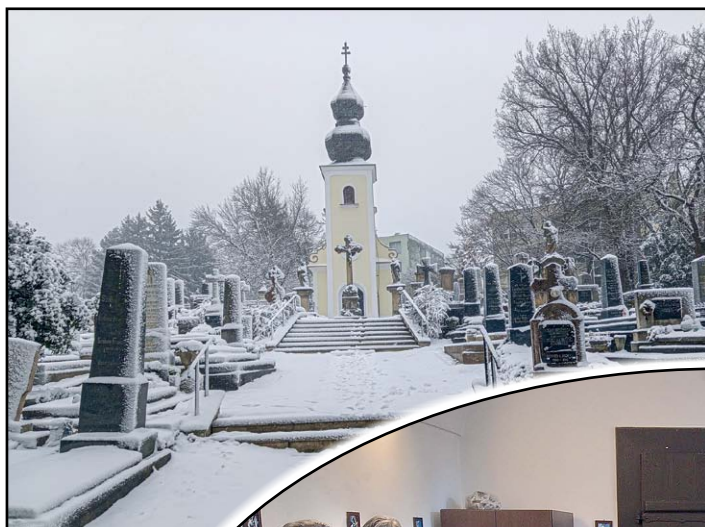
A kevés számú forrásból is kiderül, hogy a 2. századra már kialakult, sőt megszilárdult a szentmise szertartásainak rendje. A ma mondott szövegek és imák vagy ezekhez hasonlóak (prefációk, kánon) többségükben már ekkor használatban voltak, az egyes részek azonban jóval hosszabbak voltak a maiaknál és a hívek könyörgéseivel is kiegészülhettek. A 3. században kifejlődik az a szokás, hogy a keresztények az eukarisztikus áldozatról és a szertartásokról nem beszélnek és nem írnak, nehogy ezeket a legszentebb dolgokat az avatatlanok gúnyolódásainak kitegyék. Ezért e korból nem ismerünk részletes leírást a szentmiséről.

A 4. században Nagy Konstantin császár uralkodása meghozta az egyház szabadságát és az első egyetemes zsinat (325-ben) nagy hatással volt a liturgia alakulására. A megsaporodott forrásokból tudjuk, hogy ötféle szentírásolvasást végeztek: a törvényből, a prófétákból, az apostolok leveleiből, az apostolok cselekedeteiből és az evangéliumokból. Ezután következett a püspök buzdító szentbeszéde. Az „Ige liturgiája” után elküldték a pogányokat, a katechumeneket és bűnbánókat. Ekkor kezdődött meg a hívek miséje hosszú, litániaszerű könyörgésekkel az egyház tagjaiért és szükségleteiért és minden emberért. Ezután a püspök hosszabb imát mondott, mely után a békecsók, a kezek megmosása és a felajánlás következett. A szentmise lefolyása ettől kezdve nem sokban különbözött attól, amit a II. Vatikáni Zsinat előtt megszokhattak az idősebb hívek. A hívek áldozása két szín alatt történt, amelyhez a diakónus vagy szerpap nyújtott segítséget. Majd a hálaadó ima végeztével a püspök ismét megáldotta a jelenlevőket, a diakónus pedig felszólította őket, hogy távozzanak („Ite in pace”, azaz Menjetek békében!).

A JMJ nővérek a Szent Család Óvoda szolgálatában

Keresztutak, szentségimádások a Kálvária kápolnában

10 szép magyar kálvária

A Kálvária (héberül Golgota) Krisztus keresztáldozatának helyszíne. Egy magaslat az ókori Jeruzsálemtől 1000 lépésre, ahol Jézust keresztre feszítették. Az Etimológiai szótár így írja le: a latin szó a latin calva ('koponya') származéka, az arameusból származó egyházi latin Golgota értelmi megfelelője. 1656-ban említették először magyar iratokban. A kálvária 'szenvetések sorozata' jelentésben először csak 1891-ben jelent meg. A „koponya” elnevezés eredetére vonatkozóan eltérőek a vélemények. Origenész ama régi hagyományra gondol, hogy oda temették volna el Ádámot, az első embert. Mások úgy vélekednek, hogy itt volt a kivégzés helye és a kivégzettek koponyái itt szerteszét hevertek. Ez azonban téves feltevés lehet, mert nem képzelhető el, hogy a koponyák szabadon hevertek volna, a hulla ugyanis a zsidóknál levitikus tisztátalanságot idézett elő. Valószínűbb, hogy a helyet az alakja miatt nevezte el a népnyelv koponyadombnak.

Kálváriának nevezzük azokat a megszentelt helyeket is, ahol a keresztút 14 állomását felállítják annak az útnak az emlékezetére, melyen az Üdvözítő Pilátus házatól a Golgota-hegyéig a keresztfát a vállán vitte (via dolorosa). Ahogy a korabeli katolikus lexikon írja, a kálvária felállításához többnyire valamilyen magaslatot választanak, néha a templomot övező térséget. A magaslat lábánál helyezik el az első állomás képét vagy domborművét, ettől egyenletes távolságban emelkedésszerűen következnek a többi állomások. A magaslat csúcsán a keresztre feszített Üdvözítőt ábrázolják, jobbán és balján a kereszten függő két latorral.

A középkorban sok-sok keresztény zarándok látogatta a jeruzsálemi keresztutat, főleg a ferences rendi atyák vezetésével. Mivel azonban a hívek túlnyomó többsége nem kereshette fel a Szentföldet, ezért a Szentszék engedélyezte, hogy más helyeken is létrehozassanak kálváriákat felidézve a szenvedéstörténet eseményeit. Az egyházi jóváhagyást követően különösen Porto Maurizio-i Szent Lénárd (1676–1751) római ferences szerzetes tűnt ki a keresztúti az ájtatoságok terjesztésében. Ő maga 576 keresztutat állított fel.

A Kálváriák a nagybőjti időszakban, de az év más időszakában is ideális kiránduló és zarándokcélponthozhatnak a természet közelében csendes elmélyülésre vágyóknak. Ezekből mutatunk be röviden néhányat.

Ásványráró

A Győr közelében található településen található az ország jelenlegi területén épült legrégebbi kálvária. Nagyapponyi báró Apponyi

Lázár, rárói földesúr 1738-ban építtette fel. Az 1754. évi egyházlátogatási jegyzőkönyv említi, hogy a kálváriában Szűz Mária, és a kereszt alatt Szent János evangélista szobrai láthatók. A 18. században egy remetelak is állt mellette. 1945. április 1-jén egy szovjet aknátalálást során súlyosan megsérült, a szobrai is megsemmisültek. 2006-ban újjították fel.

Tata

Az eredetileg Márvány-hegynek, majd Szent Iván-hegynek nevezett mészkő fennsíkon áll a Fellner Jakab által tervezett kis kápolna, valamint Schweiger Antal 1770 körüli alkotása, a Kálvária-szoboresorozat: Jézus a kereszten, alatta Mária Magdolna, két oldalán pedig Szent János és Szűz Mária. A fatörzs jellegű keresztre feszítve a latrok alakja torzított testtartásban jelenik meg. Csodálatos a kilátás a hegyről.

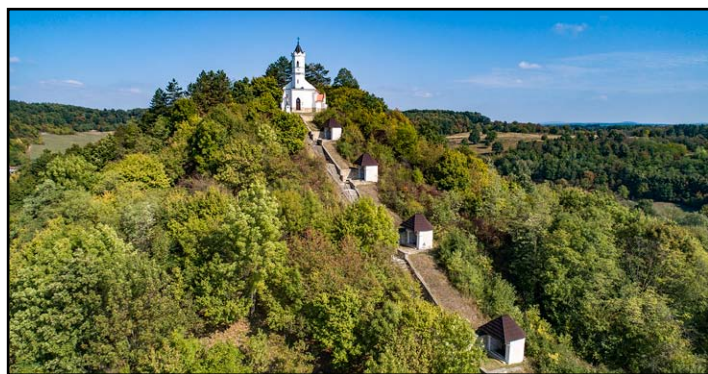
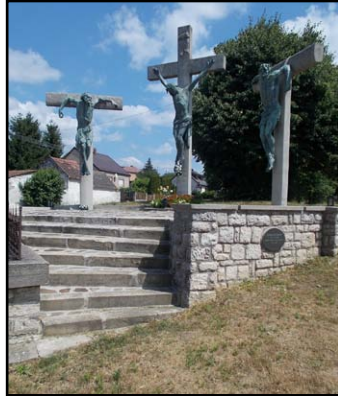
Tihany

Az 1926-ban, közadakozásból épült kálvária, – a Tihanyi Országos Emlékbizottság szándéka szerint – a vallásos mellett politikai tartalmat is hordozott. Emlékeztetett egyrészt az utolsó magyar királyra, IV. Károlyra, aki a kudarcba fulladt hatalomátvételi kísérlete után 1921-ben néhány napot tihanyi fogságban töltött, másrészt trianoni diktátum következtében elcsatolt királyi városokra is a stációkon elhelyezett címereik által. A tihanyi apátságtól északra eső domb déli lejtőjén sorakoztak a kőből készült, feliratos és bronz domborműves stációk. A dombtetőn a három kereszt, bronz korpuszokkal, mögöttük hármasköhalmon IV. Károly emléktáblája. A politikai tartalom miatt 1960-ban elbontották a Kálváriát, ami a tihanyi embereknek soha be nem gyógyuló seb volt. A stációk bronz domborművei a veszprémi Árpád-házi Szent Margit-templomba, a keresztek jelentős művészi

értéket képviselő korpuszai a sümegi temetőbe kerültek. A rendszerváltás után döntöttek a rekonstrukciójáról. 1992-ben elhelyezték az újjáépítendő kálvária alapkövét, 1998-ban pedig elkezdődtek a munkálatok. A stáció domborművei viszszerültek Tihanyba, az eredeti korpuszok azonban Sümegen maradtak, a helyreállítás pontos másolatokkal történt.

Sümege

A Tapolcára vezető út mellett emelkedő domboldalon található a város temetője. Helyét még Bíró Márton püspök jelölte ki, a 19. század eleje óta kezdtek ide temetkezni. Ekkoriban épült a háromkeresztes kálvária is, amelynek utolsó stációja a temetői dombra vezetnek. A domb tetején áll az 1816-ban épült kápolna, előtte a szép barokk kereszt. A kápolna mellett Siklód Lőrinc monumentális Kálvária szoborcsoportja látható. Az 1926-ban készült, a keresztre feszített Krisztust és a két latort ábrázoló szoborkompozíciót eredetileg Tihanyban állították fel IV. Károly magyar király emlékére. 1960-ban kerültek ide, így sikerült megóvni őket a megsemmisítéstől. Részben a város terjeszkedése miatt, részben ideológiai okokból a régi keresztutat elhanyagolták és lebontották. Az 1970-es években Simon Béla kőfaragóval ismét felállították a 14 stációt, de nem az eredeti, hanem egy rövidített útvonalon.

Magyarpolány

Az Ajkához közeli falu kálváriáját 1770 körül építették a község felett emelkedő dombra, ahová 173 egyenes lépcső vezet fel, végén a neogótikus kápolnával, amely 1910-ben épült. Pihenőinél a megszokott 14 stáció helyett öt faszindelyes kis házikóban közel életnagyságú, barokk, festett faszobrokkal jelenítik meg Krisztus keresztútját. A Kálvária-domb ad otthont minden évben pünkösd környékén előadott Magyarpolányi passiónak, amelyben több mint 100 falubeli részvételével elevenítik meg Krisztus szenvedéstörténetét.

Bodajk

Fejér vármegyében, a Móri-árokban fekszik Bodajk, amelynek története Szent István király koráig nyúlik vissza. Az itteni szent kút a legenda szerint hetévenként elapadt, majd újraindult, vízének gyógyító erőt tulajdonítottak. A szent kút mellett áll a barokk Nagytemplom, a legrégebbi Mária-kegyhely Magyarországon. A bodajki kálvária 1736-ban készült. A három kereszt, Mária és Szent János evangélista szobra a kálvária-dombon áll. A legenda szerint a domb belsejében barlang található, melynek nyílása a templom kertjébe vezet. Ebben a barlangban kincset halmoztak fel. A legenda alapját a domb keleti oldalán található kis nyiladék adta.

Homokkomárom

A dél-zalai faluba a török-dúlást követően, az 1700-as évek elején német telepesek érkeztek. Ők építették az első kálváriát, amelynek stációoszlopait a templomhoz vezető utak mentén állították fel. A régi kálvária stációképei fából készültek. Idők folyamán ezek tönkrementek, és 2005-ben került sor a felújításra. A jelenleg látható stációképek Magyar Márta keramikus iparművész alkotásai.

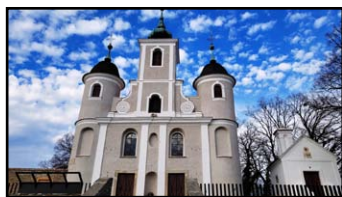
Gencsapáti

Gencsapáti Vas vármegyében, Szombathelytől északnyugatra fekszik. 1756-ból már írásos dokumentumban említik a gencsi határ nyugati részén, egy domb oldalán levő bővizű forrást. Török Mihály és László Katalin hálából kápolnát építettek a forrás fölé, annak emlékére, hogy világtalan gyermekük szemei a forrás vizétől megnyíltak. 1906-ban a forrás, illetve a kápolna köré 14 kisebb stációs kápolna épült Jézus szenvedésének egyes jeleneteit ábrázoló szoborcsoportokkal.

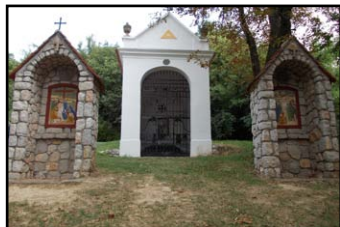
Kőszeg

1686-ban a Kálvária-hegyen kereszt állt, mellé 1715-ben Szent Donátnak kápolnát építettek. A keresztet 1726-ban vihar döntötte le. Kőből emeltek újat, mellé a jezsuita szerzetesek vezetésével fogtak a keresztúti templom építésébe. A helyi legenda szerint a hívek a kezükben hordták fel mintegy 70000 téglát. Napi felügyeletét az 1735-ben épített házikóban lakó remeték adták egészen 1847-ig. Közülük legnevezetesebb Welsz Henrik gróf, aki a templom képeit festette. A keresztút stációit 1686-ban jelölték ki először. 1763-ban helyeztek ki kőből faragott képeket, amelyek ma a templom kerítésében láthatók. A stációfülke épületeket 1890-ben építették, a bennük ma látható sorozatgyártott öntetek az 1910-es években kerültek ide.

Máriagyúd

A Siklós melletti Máriagyúd hazánk egyik legkedveltebb búcsújáró helye. Híres temploma fölött a domboldalon kálvária húzódik, mely

1751-ben épült. A ma látható égetett mázas Zsolnay-kerámia stációkép-sorozatot 1949-ben szentelték fel. A kálvária dombormű-sorozat alkotói: Apáti Abt Sándor és Mack Lajos, a Zsolnay gyár keramikusai voltak.

+1 Selmecebánya

A Kárpát-medence talán legszebb, leglátványosabb Kálváriája, a felvidéki Selmecebánya városképét meghatározó 727 m magas vulkáni kúpon magasodó tizenkilenc kápolnából, két templomból és a Szent Lépcsők-ből álló barokk épületesoport. A felújítás alatt álló stációk feliratai (még) magyar nyelvűek. 1744 és 1751 között épült. Építését az akkortájt a virágkorát élő város tehetős polgárai anyagilag támogatták, az egyszerű bányászok munkájukkal segítették az elkészültét. Népszerű búcsújáróhely Csontváry híres festményén is megjelent. 1951-től betiltották a zarándoklatokat, értékeinek egy részét ellopták. 2007-től indult meg nagyszabású rekonstrukciója.

Összeállította: Sipos János

A Mária Magdolna Plébánián fizetendő díjak: Egyházközségi hozzájárulás

Az egyházközségi hozzájárulás legkisebb összege 2017-től 3000 Ft volt. **2025. évtől ezt a díjat 4.000 Ft-ra módosítottuk.** Kérjük a kedves hívek megértését. Ezt az összeget a plébánián, valamint a házaknál szedő munkatársunknál és templomban a sekrestyénél lehet fizetni.

Az egyházközségi hozzájárulás mértéke a szombathelyi egyházmegyei zsinat rendelkezése alapján az éves nettó jövedelem 0,5 %-a. A hozzájárulás fizetését azoktól kérjük, akik önálló jövedelemmel rendelkeznek. Alacsony jövedelmű nyugdíjasok, kismamák, ill. munkanélküliek esetében kedvezményes összeg megállapítására van lehetőség. A táblázatban szereplő adatok a minimális ajánlott összeget tartalmazzák. Így ha valakinek anyagi lehetőségei megengedik, hogy nagyobb mértékben támogassa plébániánk ügyét, s ezt szívesen teszi, hálásan köszönjük nagylelkűségét.

havi nettó jövedelem	hozzájárulás évente
70.000.-	4.200.-
75.000.-	4.500.-
80.000.-	4.800.-
85.000.-	5.100.-

90.000.-	5.400.-
95.000.-	5.700.-
100.000.-	6.000.-
105.000.-	6.300.-
110.000.-	6.600.-
115.000.-	6.900.-
120.000.-	7.200.-
125.000.-	7.500.-
130.000.-	7.800.-
135.000.-	8.100.-
140.000.-	8.400.-

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia rendelkezése alapján

a stóladíjak 2023. május1-től:

énekes szentmise	4.000 Ft
csendes szentmise	2.000 Ft
temetés	43.000 Ft
házasságkötés	
nászmise:	44.000 Ft
ünnepélyes szertartás:	40.000 Ft

Beszámolók-hírek

Hivatásunk az öröm

Beszámoló a nagyböjti lelkigyakorlatunkról, melyet Fábry Kornél püspök atya tartott 2026. április 20-22-én.

Lógó orral nem lehet örömhírt hirdetni! Habár a szenteket gyakran nem örömteli arckifejezéssel ábrázolják, tudjuk, hogy a szentekre alapvetően jellemző a derű: Az istengyermekség öröme van bennük! Mindannyiunknak örök élete van. Az örök élet nem választható. Az örök üdvösség és az örök kárhozat között választhatunk. A mennyben csak szentek vannak. A jó hír az, hogy a szentek is úgy kezdték, mint mi. Minden szentnek van múltja, és minden bűnösnek van jövője! A leginkább reményteli szent: a jobb lator. Róla nem mondhatjuk, hogy példás életével érdemelte volna ki az örök életet. (Jókor volt, jó helyen.) Az üdvösséghez az kell, amit ő is tett: elismerte Jézust Isten fiának, és alázattal kérte a bocsánatát.

Szabad örülni az életnek? Igen! Meg kell különböztetnünk a rendetlen és a jó örömet, de nem szabad sajnálni magunktól a feltöltődésre szánt időt. A lelki élet alapja az alvás, nem luxus kipihentnek lenni.

Isten szeretetét nem kiérdemelnünk kell, hanem megköszönni. Az örömünk oka az, hogy Isten mindannyiunkat sze-

mélyesen szeret és elfogad. Ez az alaptétel.

Tudatosan kell törekednünk arra, hogy Isten megőrizze az örömet a szívünkben.

Ezen az úton az első lépés az alázatra való törekvés. Az alázat a valósággal való harmónia, a helyes önismeret. Az alázat következtében azonnal csökken a bennünk levő stressz, és gazdagodnak a kapcsolataink; egy alázatos ember mellett végre önmagunk lehetünk, nem kell álarcot viselnünk, nem kell félnünk a kritikától. Az alázatosoknak Isten az erejét adja: ahogy a Magnificatban Szűz Mária énekl: „Lelkem magasztalja az Urat, és szívem ujjong megváltó Istenemben, mert rátekintett szolgálója alázatosságára. Íme, mostantól fogva boldognak hirdet minden nemzedék, mert nagyot tett velem a Hatalmas, és Szent az ő neve.”

Mi veszi el az örömünket? Nézzük meg melyek az öröm akadályai, és hogyan lehet „akadálymentesíteni” az életünket! Ehhez kaptunk az Úristentől egy receptkönyvet, melyet mindig használhatunk, ha elvész az öröm a lelkünkéből: ez a Szentírás.

1. A perfekcionizmus – Sokszor úgy érezzük, hogy tökéletesnek kell lennünk, nem hibázhatunk. De ez nem az evangélium lelkülete.

A Szentírás bölcsessége így tanít: „Az ember okosságát türelmén lehet lemérni, és becsületére válik, ha a hibát el tudja nézni.” (Péld 19,11) A Példabeszédek könyve arra emlékeztet, hogy az emberi élet része a hibázás. Itt, (az Egyház közösségében) szabad hibázni ..., mert Isten nem a tökéletességünket, hanem a szívünket nézi.

2. Alacsony önbecsülés – Mit mond rólam más?

Sok ember szívében ott van a csendes hang: „nem vagyok elég jó”. De fontos megkérdezni: kinek a hangja ez? Isten a prófétán keresztül így szól: „Drága vagy a szememben, becses vagy, és szeretlek téged.” (Iz 43,4)

Izajás könyve világosan kimondja: az értékünk nem a teljesítményünkből fakad, hanem abból, hogy Isten szeretett gyermekei vagyunk.

3. Megfelelési kényszer – Kinek akarunk tetszeni? Gyakran úgy élünk, mintha egy állandó „vizsgán” lennénk: meg akarunk felelni a családnak, a munkahelynek, a társadalomnak. Pál apostol figyelmeztet: „Ha még embereknek akarnék tetszeni, nem volnék Krisztus szolgálója.” (Gal 1,10)

A Galatákhoz írt levél szerint a keresztény élet lényege nem az emberek elvárásainak való megfelelés, hanem az Istenhez való hűség. És mi ennek a mércéje? A szeretet! „Mert az egész törvény ebben a mondatban teljesedik be: Szeresd felebarátodat, mint saját magadat.” (Gal 5,14)

4. Pesszimizmus – Vannak, akik mindenben a rosszat látják. Mások „optimisták”, de nem veszik tudomásul a problémákat. A kereszténység útja sem a pesszimizmus, sem az optimizmus – hanem a remény útja.

„Ne hagyj, hogy a rossz legyőzzön, hanem te győzd le a rosszat jóval.” (Róm 12,21) A Rómaiakhoz írt levél az aktív jóra hív, amely képes felülmúlni a rosszat.

5. Hit és bizalom hiánya – „Egy egyensúlyozó művész hatalmas tömeg előtt ment át a Niagara vízesés felett kifeszített kötélén. Fokozta az izgalmat, amikor a kötélén egy talicskát is áttolt, majd a talicskába egy zsák krumplit is beletett. A sikeres megérkezés után megkérdezte a nézőközönséget: „Elhiszik-e, hogy egy embert is át tudna tolni a kötélén? Az emberek lelkesen igennel válaszoltak. Azonban arra a kérdésre, hogy ki az, aki beleülne a talicskába; senki nem vállalkozott. Egyetlen egy asszony kivételével: Ő az artista édesanyja volt.”

Az ógörög nyelvben a hit és a bizalom szó ugyanaz; a hit Istenbe vetett bizalmat, ráhagyatkozást jelent. Mondjuk el így a Hiszekegyet: Bízom az Istenben, mindenható Atyában...!

6. Aggodalom – Mit kezdünk a szorongással? Mindannyian ismerjük az aggodalmat: összeszorul a gyomrunk, adott helyzetben nem találjuk a kiutat. Mit tegyünk?

Először: nevezzük nevén – miért félek?

Másodszor: tegyük meg mindent, ami rajtunk múlik!
Harmadszor: amit nem tudunk megoldani, azt bízunk Istenre!

„Minden gondotokat vessétek rá, mert neki gondja van rátok.” (1Pét 5,7)

Alakítsuk az aggodásunkat imádsággá, minden szorongató pillanatban mondjuk: „Rád bízom Uram!” Dicsőítsük Őt gondviseléséért!

7. Bűnbánat helyett bezárkózás – Isten még a rosszból is jót tud kihozni. A bűn, a gyengeség, a kudarc – nem jó, hanem rossz dolgok. De ha őszintén szembenézünk velük, akkor közelebb vihetnek Istenhez. Olyan ez, mintha egy kötél elszakadna: amikor összekötjük, rövidebb lesz a kötél, közelebb kerülünk hozzá.

A legnagyobb veszély nem maga a bűn, hanem a bűnbánat hiánya. Jézus korában is sokan felháborodtak azon, hogy bűnösökkel áll szóba: „Miért esztek és isztok a vámosokkal és bűnösökkel?” (Lk 5,30) De Jézus válasza világos: „Nem az igazakért jöttem, hanem a bűnösökért.” (Lk 5,32) Lukács evangéliuma arra tanít, hogy Istenhez nem a tökéletesek jutnak közel, hanem azok, akik beismerik, hogy szükségük van rá.

A bűnbánat felelem. A büntudat viszont – ha benne ragadunk – lehúz. Ezért olyan nagy ajándék a szentgyónás: ott a büntudat valóban eltűnik, és helyére szabadság lép.

8. Megbocsátás hiánya – A megbocsátás a szabadság kulcsa. Sokszor azt gondoljuk, hogy csak akkor bocsáthatunk meg, ha a másik bocsánatot kér. De ez nem igaz. A megbocsátás elsősorban nem a másiktól szól, hanem rólunk.

Jézus példabeszéde a hatalmas adósságról megrendítő: A szolga tízezer talentummal tartozik – ez felfoghatatlan összeg. (1 talentum kb. 20 év munkabére!) Az úr mégis elengedi neki. De ő nem képes elengedni a szolgatársa ehhez képest elenyésző adósságát.

Máté evangéliuma szerint a megbocsátás nem opcionális – hanem a keresztény élet feltétele. Nagyon gyakorlati oka is van: haragudni rendkívül fárasztó. A harag megköt, felémészi az embert.

Amikor nem bocsátok meg, valójában én magam kötöm meg Isten megbocsátó kezét az életemben – ahogy a Miatyánkban imádkozzuk: “Bocsásd meg vétkeinket, ahogy mi is megbocsátunk!”

A haragunkat is imává alakíthatjuk: Mondjunk áldást arra, akire haragszunk, akárhányszor csak eszünkbe jut!

9. Félelem – Sokszor nem a valóságtól félünk, hanem attól, amit elképzelünk.

A Szentírásban 365-ször hangzik el: „Ne félj!” Minden napra jut egy biztatás az Úrtól.

A félelem beszűkít. A bizalom felszabadít.

10. Szenvedés – A betegség, a szenvedés sokszor értelmetlennek tűnik. De Jézus így mondja: „Ez a betegség nem okozza halálát, hanem Isten dicsőségére lesz, hogy megdicsőüljön általa az Isten Fia.” (vö. Jn 11,4)

A keresztény ember képes azt mondani: amit nem tudok megváltoztatni, azt felajánlom.

Ebben nagy példánk Lisieux-i Szent Teréz, aki egyszerűen így imádkozott:

„Uram, neked adom csendesesen.” Így lehetett ő a Kármel zárt falai közt a missziók védőszentje. Szenvedéseit ajánlotta fel a bűnösök megtéréséért.

11. Összehasonlítás, irigység – Az egyik legrombolóbb dolog az életünkben az állandó összehasonlítás. Pedig mindenkinek megvan a maga ajándéka. Pál apostol így győzi le ezt a rossz gondolatot: „Én ültettem, Apolló öntözte, de a növekedést Isten adta.” (vö. 1Kor 3,6)

És: „Mid van, amit nem kaptál?” (1Kor 4,7)

A Korintusiakhoz írt első levél emlékeztet: minden ajándék – kegyelem.

12. Féltékenység – A féltékenység alapja nagyon gyakran az alacsony önértékelés. A féltékeny ember magához akarja kötni a másikat. Ennek ellenszere: a szeretet és önátadás. Jézus tanítása nagyon egyszerű és radikális:

„Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük.” (Mt 7,12)

Máté evangéliumának arany szabálya az egész keresztény élet alapja.

Pál apostol így foglalja össze: a szeretet türelmes, jóságos, nem féltékeny... (1Kor 13)

Az életet nem arra kaptuk, hogy megtartsuk, hanem hogy odaajándékozzuk.

13. A múlt sebeinek megőrzése – Sokszor a múltban élünk: sérelmeket dédelgetünk, régi fájdalmakat hordozunk. De az apostol így bátorít: „Ami mögöttem van, azt elfelejtem, és nekifeszülök annak, ami előttem van.” (Fil 3,13)

A Filippiekhez írt levél szerint a keresztény ember előre néz,

nem hátra.

14. Panaszkodás – Az öröm egyik legnagyobb akadály a panaszkodás, melynek az ellenszere a hála és a bizalom. A Szentírás erre tanít: „Adjatok hálát mindenkor mindenért.” (Ef 5,20) Nem mindenért könnyű hálát adni. De a hit azt jelenti, hogy bízom: Isten még ebből is jót hoz ki.

Amikor imádkozunk egy szükségünkben, ő háromféleképpen válaszol:

Igen.

Nem

Várj!

És sokszor csak később értjük meg, miért.

Isten arra hív minket, hogy jelek legyünk a világban. A nem hívő emberek figyelnek minket, s rólunk állapítják meg, milyenek a katolikusok; érdemes-e katolikusnak lenni. Testvérek, a keresztény élet nem a tökéletességről szól, hanem az útról:

a büntől a bűnbánatig,

a haragtól a megbocsátásig,

a félelemtől a bizalomig,

az önzéstől a szeretetig.

Ezen az úton egy biztos pont van: Isten, aki még a legnehezebb helyzetből is életet és jót tud fakasztani.

Rajtatok áll:

bezárkóztok – vagy rá bízátok magatokat?

A félelem szavára hallgattok?

Az emberek elvárásaira?

Vagy Isten szerető hangjára?

Isten ma is mondja: „Drága vagy a szememben.”

Ha ezt elhisszük, akkor: nem kell tökéletesnek lennünk, nem kell másoknak megfelelnünk, nem kell félelemben élnünk. Hanem bizalommal rábízhatjuk magunkat arra, aki a talicskájában valóban átvisz bennünket az élet kötelén.

Háriné Mile Mónika

Gyerekszáj

Gyerekek mondásai

– Én még a jászolt is rózsaszínre színezem, mert úúúgy szereteeem a Jézuskát! (ovis kislány)

– A mise végén mindenkit meghamvasztottak.

– Kik írták a Szentírást? – Kisfiú: Manók? (3.osztályos)

– Jézus 100%-ban Isten és 100%-ban ember? – Gyerekek: Nem, csak 50-50%-ban. (4. osztályosok)

– Anyukám időseket ápol. – Akkor a Te anyukád egy igazi szent. – Hát, igen, a munkahelyén biztos. (középiskolás)

– Hogyan tudjuk kifejezni a szeretetünket? –Ovisok: Simogatással, puszival, hogy megöleljük, és puszilgatással.

Kicsinyeknek

Max Lucado: A legnemesebb

rövidített változat

A famanók kicsi, fából készült emberkék voltak. Mindannyian Éli fafaragómester keze alól kerültek ki és egy kicsiny faluban laktak. Egy szép napon a falu aprajánagyja egy különleges vendég fogadására készülődött. Felleg-Nemes Bella kisasszony azért jön, hogy a Fantasztikus Famanók Klubjába tagokat válasszon. A hölgy egy egész szakasz katonai kíséretében, gyaloghinton érkezett. Amikor Bella kilépett a hintóból, a famanóknak elállt a lélegzetük. Életükben nem láttak még hozzá hasonlót! Kalapján madártollak lengedeztek, fülbevalója a vállát súrolta, ajkai és a ruhája vérvörös volt. De legfeltűnőbb a nyakláncán lógó hatalmas, arany M betű volt. Kézcsoakra nyújtotta kezét, majd így szólt:

„Micsoda szerencse Önökre nézve, hogy erre jártam!”

A polgármester kezét csókolta, a polgármesterné és a többi manó pedig pukedlizett, meghajolt a hölgy előtt. Manófalva lakói szép sorjában a híres vendég elé járultak. A kisasszonyt nem igazán érdekelte, mit mondanak neki, de amit látott, az már igen! Időnként mélyen a szemébe nézett egy-egy famanónak. Megvizsgálta valakinek a fülét, orrát, kezét. Amikor meglátta Pancsinellót, gyorsan hátrált egy lépést, nehogy a fiú megérintse. Felhúzott orral intett: „Menj már! Menj!” Erre aztán Pancsinelló elkullogott. Lúcia, Pancsinelló legjobb barátja, is el akart iszkolni, de őt a vendég megállította.

„Micsoda finom érzet! Milyen gyönyörű színárnyalat! Mandzsu juhar vagy?”

„Igen.”

„Melyik erdőből?”

„A Méltóságosból.”

„Akkor nekünk ugyanaz a családfánk! Maradj itt mellett!”

Lúcia maradt, miközben az üdvözlések folytatódtak. Bella kisasszony pedig mindenkire tett valamilyen megjegyzést: „Milyen csomós fa! Hogy lehet ilyen hitvány erdőből származni? Tuti, hogy a hegy rossz oldalán nőtt!”

Az üdvözlések végeztével Bella közölte Lúciával, hogy másnap beszélgetnek egy jót, majd katonái, a polgármester és a polgármesterné társaságában elvonult. Pancsinelló oda ment Lúciához:

„Miért van az, hogy némelyik famanóhoz kedves, másokhoz meg durva?”

„Azt hiszem, a családfán múlik, hogy milyen erdőből származol.”

„Mit számít az?”

„Nem tudom.”

Mindketten hallgattak. Korábban nem tudták, hogy különbözőek, és most, hogy ez kiderült, fogalmuk sem volt, hogy mit kezdjenek vele.

Ahogy teltek, múltak a napok, egyre kevesebbet találkoztak. Felleg-Nemes Bella kisasszony néhány nap alatt kiválasztotta kedvenc famanóit, akik beléphetek a Fantasztikus Famanók Klubjába. Lúcia is a szerencsések közé tartozott, meg a boltos, a polgármester és a felesége is. Nekik Bella adott egy medált, hogy a nyakukba akasszák.

„Az M a Mandzsu juhar rövidítése. Titeket ilyen fából faragtak. Tudjátok, nem minden famanó egyforma. Vannak közönségesek, például a fenyőből vagy a szilfából készültek, vannak minőségi fából faragottak, például ti, és vannak – folytatta száját elhúzva – szomorúfűz manók is. A fűzfa nagyon gyenge, hajlékony, horzsol, a gyökereit sem ereszti mélyre. Ki akarna olyan vacak szomorúfűz lenni, mint Pancsinelló?”

Attól a naptól fogva Manófalva megváltozott. A falusiak számára fontos lett, ki milyen származású. A Dió lenézte a Fenyőt. A Fenyő lenézte a Szilt. A Mandzsu juhar az összes többi. Pancsinellót pedig mindenki lenézte. A különböző fafajták kis klubokat alakítottak. Mindenki tagja volt valamilyen csoportnak, csak Pancsinelló nem.

Pancsinelló egyre magányosabb lett, még Lúcia is átnézett rajta. Senki nem ült mellé, senki nem labdázott vele, egyik klubba sem fogadták be. Nagyon szomorú volt. Elment sétálni, majd leült a folyóparton.

„Miért vagyok én Szomorúfűz?” – sóhajtott fel hangosan.

„Mi szeretnél lenni inkább? Jobban örülnél, ha Mandzsu juharból faragtalak volna?” – kérdezte Éli, aki váratlanul megjelent mellette. Pancsinelló zavarban volt.

„A többi famanó jobb.”

„Ki mondja ezt?”

„Mindenki.”

„Pancsinelló, gondolod, hogy nem tudtam, mit csinállok, amikor téged faragtalak? Különleges vagy gyermekem. Azért vagy ilyen, mert direkt ilyennek faragtalak.”

„Akkor miért bánnak velem úgy a többiek, mintha én nem lennék különleges?”

„Éppen jön Lúcia, tőle megkérdezheted.”

„Szia, Pancsinelló! Kérlek, bocsáss meg nekem! Túl sokat figyeltem a többiekre és túl keveset Élire.”

„Rendben van.” – mondta Pancsinelló, közben magában megállapította, hogy Lúcia nyakából hiányzik a nagy M betű.

Mindketten mosolyogtak, végre újra barátok voltak.

Eljött Felleg-Nemes Bella elutazásának napja. Mindenki ott volt, hogy elköszönjön tőle. A kisasszony beült a gyaloghintóba és elindultak. Ahogy a hídon áthaladt, arany medáljával integetett a tömegnek. Mélyen kihajolt a hintó ablakán, mire a jármű megbillent és Bella elkezdett a víz felé zuhanni. Aztán hirtelen fennakadt, mert a nyaklánc beakadt a híd korlátjába. El is szakadt rögtön, de a hölgy erősen kapaszkodott belé, miközben segítségért rimázkodott. A manók össze-vissza kiabáltak:

„Mentsék meg! Segítsenek neki!”

Próbálkoztak a katonák, próbálkoztak a famanók is, de senki nem érte el. Túl merevek voltak, nem bírtak behajolni a híd alá.

„Hadd próbáljam meg én is! – kiáltotta Pancsinelló. Engem hajlékony fából faragtak.”

Azzal a híd széléhez szaladt és leült háttal a folyónak. A többiek megfogták a lábát, és már hajolt is hátra, míg telje-

sen fejjel lefelé nem lógott. Addig hajolt, amíg el nem érte Bella kisasszonyt. A hölgyet most egyáltalán nem érdekelte, milyen fát érint. Megfogta Pancsinelló kezét és erősen belekapaszkodott. Pancsinelló előreleandult, magával lendítve Bellát is, aki így szerencsésen megmenekült. Pancsinellót hősként ünnepelték.

„Hogy csináltad ezt?” – kérdezte mindenki Pancsinellótól.

„Ha jó fából faragtak, nem nagy ügy!” – mondta mosolyogva.

Néhány másodpercig senki nem szólt semmit. Majd az egyik Mandzsu juhar levette nyakából az M betűt, és így szólt:

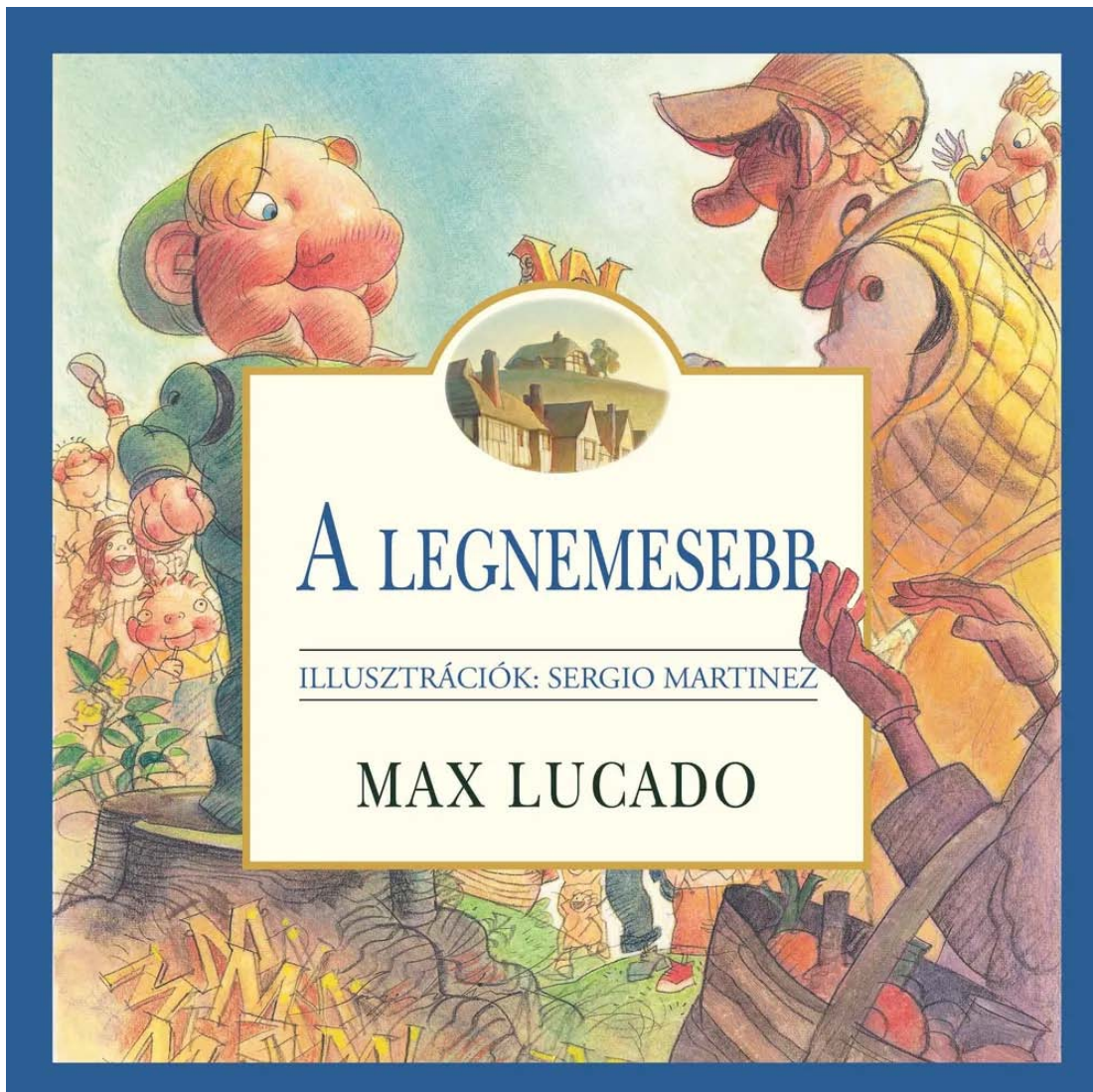
„Elég volt ebből a sok Mandzsu juharos szövegből! Legyünk inkább megint csak famanók!”

A többi Mandzsu juhar is követte példáját, majd a manók elindultak vissza a faluba és örökre felhagytak azzal, hogy a családfájukat emlegessék.

Kérdések:

Gondoltál- már úgy magadra, hogy te többet érsz, mint a másik ember?

Tudsz magadra úgy tekinteni, mint Isten különleges és egyedi alkotására?

Beszámoló-hírek

Anyakönyvi hírek

2025. decembertől-2026. márciusig

Keresztelés

Kovács Boglárka
Dóczi Anna Ibolya

Tornyos Olivér

**Köszöntjük a Katolikus Egyház és
egyházközségünk legifjabb tagjait!
Isten éltesse őket sokáig!**

Házasságkötés

Molnár Erik és Korcsmár Dóra

**Jókívánásainkat fejezzük ki a pároknak, a
kölcsonös szeretetben szentelődjenek meg
házasságukban!**

Temetés

Tóth Julianna (1944)
Hornung Jánosné sz. Kovács Ilona (1942)
Tóth Gyula (1956)
Kiss Dezsőné sz. Rába Teréz (1941)
Fülöp János (1953)

Horváth István (1947)
özv. dr. Németh Ernőné sz. Unger Ilona (1935)
Szőke Jánosné sz. Gombos Julianna (1942)
Geiger Sándor (1962)
Gergely Tiborné sz. Hojer Mária (1947)
Szakter Csaba (1960)
Bencze József (1936)
Tököli Mária Héla (1937)
özv. Péntek Gyuláné sz. Draskovics Margit (1938)
özv. Péhl Ferencné sz. Végh Margit (1945)
Szabóné Németh Gizella (1943)
Simon Kálmánné sz. Sebők Márta Magdolna (1956)
özv. Balogh Tiborné sz. Bedő Mária (1951)
özv. Szabó Zoltánné sz. Dávid Éva (1938)
özv. Ruzsics Béláné sz. Kovács Erzsébet (1944)
özv. Varga Kálmánné sz. Varga Erzsébet (1940)
Markovics János Istvánné sz. Kutasi Éva Katalin (1953)
Babati László István (1950)
Kapcsándi Ferenc (1938)
Kósi József (1959)
Kardos Margit Valéria (1956)
özv. Marancsics Imréné sz. Bedő Ágnes (1940)
özv. Tábor Istvánné sz. Gérczei Ilona Mária (1953)
Dávid Jenő (1944)

HITÉLETI STATISZTIKA

Zalaegerszegi Mária Magdolna Plébánia
2023-2024-2025. év

KERESZTELÉS	2023.	2024.	2025.
1 év alatt	60	57	61
1-7 év között	8	19	15
7 év felett	3	11	7
Összesen:	71	87	83
HÁZASSÁG	2023.	2024.	2025.
Katolikusok között	30	19	12
Vegyes vallás	2	3	3
Valláskülönbőség	3	0	1
Összesen:	35	22	16
TEMETÉS	2023.	2024.	2025.
Szentséggel ellátva	36	26	28
Szentséggel nem ellátva	102	113	99
Összesen:	138	139	127
ELSŐÁLDÓZÓ	2023.	2024.	2025.
Összesen:	93	161	103
BÉRMÁLKÓZÓ	2023.	2024.	2025.
Összesen:	106	111	102
SZENTÁLDÓZÁSOK SZÁMA:	65.100	36. 100	40.250

Adj Uram, örök nyugodalmat nekik!

Ünnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség
kéthavonta megjelenő tájékoztató lapja.

Szerkeszti:
Tájékoztatói Munkacsoport
E-mail: harangszozeg@gmail.com

Felelős kiadó:
Stróber László

Szerkesztőség és a kiadó címe:
8901 Zalaegerszeg, Balatoni u. 1. Pf.: 91
Telefon: (92) 599-230, Fax: 599-231
www.mariamagdolna.hu
E-mail: mariamagdolna.zeg@gmail.com

Nyomda:
Gura Nyomda Kft. – Zalaegerszeg

Az újságban megjelenő írások és a hozzájuk kapcsolódó
fényképek tartalmáért kizárólag azok szerzői felelnek.